

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie skargi D. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 23 października 2013 r., sygn. akt I Ns (...), i postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 października 2014 r., sygn. akt IV Ca (...), wydanych w sprawie z wniosku B. P. przy uczestnictwie D. P. o podział majątku wspólnego, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 października 2013 r. Sąd Rejonowy w O. dokonał podziału majątku wspólnego B. P. i D. P. , a postanowieniem z dnia 27 października 2014 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelacje wnioskodawczyni i uczestnika od tego postanowienia.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego złożył uczestnik

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dopuszczalność wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia orzekającego co do istoty sprawy wydanego w postępowaniu nieprocesowym wynika z art. 519² § 1 k.p.c., natomiast wymagania formalne takiej skargi wynikają z art. 424⁵ k.p.c. (w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części (art. 424⁵ § 1 pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (punkt 2 powołanego artykułu), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (pkt 6). Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny. Skarga niespełniająca któregokolwiek z tych warunków dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Skarga uczestnika nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.

Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej

podstaw oraz ich uzasadnienia. Ustawodawca wyraźnie oddzielił podstawy skargi i ich uzasadnienie (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), od przepisów (przepisu), z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Taka konstrukcja wskazuje, że nie wszystkie wady postępowania poprzedzającego wydanie orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, powodują niezgodność orzeczenia z prawem, i na odwrót, nie wszystkie przepisy naruszone przez sąd w postępowaniu poprzedzającym wydanie orzeczenia są tymi przepisami, z którym orzeczenie jest niezgodne. Orzeczenie może być zgodne z prawem, tj. w sposób prawidłowy orzekać o przedstawionym pod osąd roszczeniu, mimo obrazy - także licznych, a niekiedy nawet powodujących nieważność postępowania - przepisów prawa procesowego; przy ocenie orzeczenia z punktu widzenia art. 417¹ § 2 k.c. oraz art. 424¹ k.p.c. istotna jest treść rozstrzygnięcia oraz jego zgodność lub niezgodność z prawem w rozumieniu przyjmowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Wskazanie, zatem przez skarżącego przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. i odwrotnie - wskazanie przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, z którymi orzeczenie jest niezgodne, nie spełnia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. wskazania podstaw skargi i jej uzasadnienia.

W skardze uczestnika stwierdzono, że orzeczeniu zarzuca obrazę art. 47 i 48 k.c. oraz art. 316 k.p.c., co wskazuje, że skarżący wypełnił przesłankę z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. W skardze brak jest jednak przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia, co oznacza, że nie został spełniony wymóg określony w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Niespełnianie powyższego powoduje, że skarga jest niedopuszczalna i jako taka podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

